

dette tilstedes ham af Skifteretten, og han vil da faae Afgang til at fremkomme med sit Affordforflag til et senere Tidspunkt.

Der kan ikke indvendes Noget imod, at det ikke tilstedes Skyldneren at afvente Anmeldelsesfristens Udløb, inden han affatter sit Forflag til Afford. Thi naar hans Bøger ere ordentlig forte, maa han af dem kunne have fuldstændig Kundskab om, hvad han skylder bort, og hvilke Fordringer der altsaa rimeligtvis ville blive anmeldte i Boet. Som det fremgaar af § 103, kan Skyldneren iøvrigt senere forandre sit Forflag; dette maa han kunne gjøre, indtil endelig Afstemning angaaende Afforden har fundet Sted. Forhandlingerne om Forflaget foregaa i den i § 87 omhandlede Skiftesamling, naar Fordringernes Prøvelse er tilendebragt, efter de nærmere Regler i §§ 102 og 103, som ikke trænge til nogen Forklaring.

Om Afstemningen indeholdes Reglerne i §§ 104—109. I § 104 hedder det, at Panthavere og de med Fortrinsret forsynede Fordringshavere i Spørgsmaalet om Affordens Antagelse ikkun have Stemmeret for den Del af deres Fordringer, for hvilken de frasalder Panteret eller Fortrinsret. Naar det er givet, at Pantet er tilstrækkeligt, er det klart, at der ikke kan tilkomme Panthaveren nogen Stemmeret med Hensyn til Afforden, i hvilken han i saa Fald aldeles ikke har nogen Interesse, da Afforden selvfølgelig ikke kan berøve ham hans Ret til forlods Fuldgjørelse af Pantet (sfr. ogsaa § 113). Naar det stiller sig som tvivlsomt, om Pantet vil kunne dække Panthaverens Fordring, kan der vel ikke ubetinget negtes ham Stemmeret, men det gaar dog paa den anden Side ikke an at tillægge ham Stemmeret for hele hans Fordring, altsaa ogsaa for den Del af samme, som utvivlsomt kan dækkes af Pantet. Hvis man gjorde det, vilde han faa en større Indskyldelse, end han efter sin Interesse er berettiget til. Der ses da ingen anden Udvei end at foreskrive, at han kun kan udøve Stemmeret for den Del af sin Fordring, som ikke kan dækkes af Pantet, og dette fører naturligen til den ved Forflagets § 104 foreskrevne Ordning, hvorefter det overlades Fordringshaveren selv at afgjøre, hvor

meget Pantet er værdt; men for at der kan opnaaes Garanti for, at denne Ansættelse virkelig sker efter hans bedste Skøn, maa han frasalder Panteret for den Del af Fordringen, som han saaledes antager ikke at kunne dækkes af Pantet, en Frasalbelse, som iøvrigt ikke bliver bindende for ham, undertagen netop i det Tilfælde, at det kommer til Afford. Derjom det i dette Tilfælde senere skulde vise sig, at Pantet ikke udbringes til saa meget, som Panthaveren havde gjort Regning paa, maa han for den Del af sin Fordring, som ikke er bleven dækket af Pantet, behandles efter Regelen i § 119 i Slutningen. Iøvrigt optages Panthaverens Fordring, ogsaa forsaavidt den beregnes at skulle dækkes af Pantet, i Afforden, og hvis dens Rigtighed er anerkjendt, erhverver den altsaa i Genhold til den almindelige Regel i § 118 samme Eksekutionskraft, som om den var anerkjendt ved et offentligt Forlig. Samme Regel som den, der efter det Anførte gælder om Panthavere, gælder ogsaa om de Fordringshavere, der have Fortrinsret. Ved det hidtil Bemærkede er der nærmest sigtet til saadanne Fordringshavere, som have Panteret eller Fortrinsret i enkelte Ting (§ 36). Hvis Panteretten eller Fortrinsretten strækker sig til hele Boet, (§§ 31—34), vil der ikke kunne være nogen Anledning for de vedkommende Fordringshavere til at frasalder deres Panteret eller Fortrinsret for at opnaa Stemme med Hensyn til Afforden, som under ingen Omstændigheder kan komme til at berøre dem, naar de ikke dertil give deres Samtykke (§§ 110 og 113).

I § 105 nævnes forskellige Personer, som staa Skyldneren saa nær, at de rettest synes at burde udelukkes fra Afstemning om Afforden.

I § 105 nævnes derhos som udelukkede fra Afstemning alle Fordringshavere, der have faaet deres Fordringer tiltransporterede efter Konkursens Begyndelse. Denne Regel er for en Del en nødvendig Følge af Bestemmelsen i § 107 Nr. 1, at der til Affordens Antagelse kræves et vist Flertal, ikke blot i Henseende til Fordringernes Størrelse, men ogsaa i Henseende til Fordringshaverens Antal. Thi denne Regel vilde ellers blive betydningsløs,